

opusdei.org

Prelatens brev (december 2011)

I decembers brev uppmuntrar Prelaten att förbereda Herrens födelse genom att gå upp helt i Advent och Maria Immaculatas fest.

2011-12-16

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi har trätt in i advent, som medför en kallelse att förnya vårt hopp, inte ett flyktigt hopp utan en förtröstan som är säker, eftersom den kommer

från Gud. Denna glada förväntan, som kännetecknar dessa veckor som föregår julen **är en kristens grundläggande inställning som vill ha ett nytt fruktbart möte med Honom som tar sin boning bland oss: Jesus Kristus, Guds Son, som blivit människa . [1]**

Förra söndagen, i mässans första läsning, läste vi några ord från Jesaja som upplevde sorg över det utvalda folkets situation. Dessa män och kvinnor hade förhärdat sina hjärtan och avlägsnat sig från Gud, och profeten vänder sig till Gud för att be honom att omvända dem: *Vänd tillbaka för dina tjänares skull, för din arvedels stammars skull (...). O att du lät himlen rämna och du steg ner, så att bergen skälvde inför dig . [2]* Detta rop återljuder på ett eller annat sätt ofta dessa veckor. Även vi, som är uppmärksamma på Kyrkans röst, upprepar uppriktigt: *veni, Domine, et noli tardare. Relaxa facinora plebi*

tuae : [3] Kom, Herre, dröj inte. Lös de tunga bördor som belastar ditt folk. Liturgin försäkrar oss: *Snart kommer Herren, Allhärskaren, och hans namn är Immanuel, "Gud med oss"* . [4] Och så är det: **Herren kommer för att göra det ondas verk maktlöst liksom allt det som fortfarande kan göra att vi är långt borta från Gud, för att återge oss den gamla glansen och det ursprungliga faderskapet** . [5]

Hur ofta har vi redan nu i vårt hjärta eller med våra läppar ropat *veni, Domine Iesu* ? [6] Låt oss tänka på den rad i den heliga Skrift som liturgin tillämpar på den efterlängtnade födelsen av Kristus: *Dryp, ni himlar därovan, och må skyarna låta den rättfärdige strömma ner. Må jorden öppna sig och dess frukt bli Frälsaren* . [7] Himlavalvet öppnade sig för tjugo århundraden sedan för Återlösarens ankomst till världen, och det händer ständigt

varje dag, då Jesus närmar sig oss med sin sakramentala närvaro i den heliga Eukaristin. Var och en av oss bör därför öppna sitt hjärta på vid gavel så att det kan genomdränkas av denna gudomliga dagg som vill få oss att vara effektiva. Därför är det bästa sättet att förbereda oss för Jesu Kristi andliga ankomst denna jul att förbereda vår själ och vår kropp väl för att ta emot honom med ny glöd varje dag i den heliga kommunionen. Hur utnyttjar du dessa dagar? Vilken önskan har du att mänskligheten skall ta emot Herren? Tar du vara på ljusen och julpyntet på gatan för att be att Gud får det gensvar från sina varelser som han förtjänar?

Vår Fader uppmuntrade oss att ta vara på dessa veckor för att med hjärtat skapa en julkrubba för vår Gud. Kommer ni ihåg när ni var små? Hur kärleksfullt förberedde vi inte julkrubban med dess berg gjorda av kork, dess pyttesmå hus och alla

dessas små figurer runt krubban där Gud ville födas! [8] Han uppehöll sig vid en tanke som vi kan tillämpa på alla kristna: jag vet väl att ju längre tiden går, så blir mina döttrar och söner yngre varje dag eftersom Opus Dei är till för vuxna kristna som av kärlek till Gud kan göra sig små. Vi skall därför ha förberett julkrubban i vår själs innersta mera kärleksfullt än när vi var barn. . [9]

Vid betraktelsen av den förunderliga händelse som vi ihågkommer, inbjuder Påven oss att tänka på att **förverkligandet av ordet som inleds under natten i Betlehem samtidigt är oerhört mycket större och, från världens synvinkel, mer ödmjukt än det som man kunde ana utifrån det profetiska ordet .** [10] Jesaja och alla profeter kunde endast urskönja det som skulle hända på julen. Förverkligandet av detta ord har en mycket större, ojämförbar kraft eftersom i och med

Ordets människoblivande och födelse **har det oändliga avståndet mellan Gud och människan övervunnits. Gud har inte endast vänt sig nedåt, som psalmerna uttrycker: han har verkligen ”stigit ner”, han har trätt in i världen och blivit en av oss för att dra oss alla till sig . [11]** Å andra sidan har allt skett i djupaste ödmjukhet: denne helt vise, allsmäktige och evige Gud ger sig till oss som ett nyfött, försvarslöst barn som behöver mänskliga armar som skyler honom och mänskliga hjärtan som verkligen älskar honom. Som Maria och Josef under natten i Betlehem, så bör vi göra i bönens och vår Guds närvaros tystnad under dagen och då vi tar emot honom i eukaristins sakrament. Det faktum att vi sätter fram julkrubbor i våra hem uttrycker **vår väntan, att Gud närmar sig oss (...), men det är också ett uttryck för tacksägelse till honom som har bestämt sig för att dela vårt**

mänskliga liv i fattigdom och enkelhet . [12]

Vi förbereder oss också för Marias obefläckade avlelses högtid som är nära förestående. Vårt barnahjärta blir särskilt glatt vid denna högtid, eftersom vi i den heliga Jungfru Maria ser den storhet och ödmjukhet som hennes Son steg ner till jorden i. Marias storhet, hon den allra renaste, den helt igenom heliga, den mest högtstående varelse. Hennes värdighet är så stor, att det kristna folket ropar: endast Gud är större än du! Jungfrun från Nasaret är den mest ödmjuka, eftersom hon som utvalts sedan evigheten att vara moder till Gud anser sig vara och kallar sig Herrens tjänarinna. Hur mycket, mina barn, har vi inte ständigt att lära oss av vår Moder, och särskilt nu, dagarna innan hennes högtid! Låt oss be henne att inte låta oss glömma allt vi behöver

lära oss och att få oss att sätta det i
verket.

Jag kommer att tänka på att den
helige Josemaría just kring dessa
dagar 1931 (det har gått åttio år)
skrev ner några betraktelser över
Rosenkransmysterierna, som sedan
dess hjälpt oräkneliga personer att
vandra längs kontemplationens
stigar. Jag föreslår att ni dessa dagar
anstränger er att utföra denna
marianska andaktsövning med
större lugn och uppmärksamhet. Vid
ett tillfälle svarade vår Fader så här
på en fråga: rosenkransen är en bön
som gör jungfru Maria glad och som
är inrotad i katolikers liv sedan
många århundraden tillbaka. Det är
samtidigt en betraktelse av Herren
och hans Moders livs mysterier.
Därför kan jag rekommendera den
av hela mitt hjärta, även som en bön
som man kan be med familjen, även
om ni inte bör tvinga era småbarn att
be den (...). Låt dem vara med om de

vill hänga på de andra; om inte, låt dem vara; de kommer så småningom. Det bör vara frivilligt.
[13]

På grund av hans stora respekt för människors frihet, lade vår grundare till att, precis som i alla fromhetsgärningar, bör var och en följa sin egen väg. Han tillade: jag har gett ett sätt att be den som förslag, men jag säger inte att detta måste vara någons konkreta sätt att göra det, eftersom det kan finnas tusen andra olika sätt. Även om människor liknar varandra, går var och en sin egen väg. Gå den väg du vill vad gäller sättet att be rosenkransen och allt det andra. Om du vill, kan du försöka att betrakta de böner som utgör rosenkransen och som har bestämts av Kyrkan. Be Fader vår och Hell dig Maria-bönerna lugnt. Om du blir tankspridd, led tillbaka tankarna så gott det går. Och har du varit

tankspridd hela tiden, har du i alla fall bett: du har sjungit en hyllningssång till Guds moder. [14]

Under advent blir vi återigen starkt påminda om rosenkransens glädjerika hemligheter; i synnerhet den sista veckan, då liturgin förbereder oss för den förestående julen mer intensivt. Låt oss anstränga oss för att betrakta dem särskilt väl. För att hjälpa mig själv och er skriver jag av något som vår Fader sade om dem.

Tänk på de glädjerika hemligheterna: vi förundras över Jesu stora ödmjukhet, som semetipsum exinanivit formam servi accipiens, som blev ödmjuk och gjorde sig som en tjänare och antog kött som vi. Utan synd, men samma kött som vårt. Detta är en ödmjukhet som får honom att, liksom alla andra, vara så länge det behövs i sin Moders sköte.

Vi betraktar Modern, som är så ödmjuk att hon vandrar i bergen i Judéen för att hälsa på sin kusin, den heliga Elisabet. Vi betraktar..., och vi blir rörda av den fantastiska händelse då Magnificatsången uppkom.

Sedan föds Jesus: precis som vi, fast i större fattigdom: utanför sitt hem, i en håla. Non erat eis locus in diversorio, det fanns inte plats för dem på härbärgen. Fast han är av Davids kungliga ätt, ville Herren födas fattig och leva i fattigdom. När han ser till att evangelisterna, inspirerade av den helige Ande, berättar om Jesu förfäder, nämns flera kvinnor i listan, vilka inte direkt är ett föredöme för dygdigt leverne, särskilt inte vissa. Så här kan vi, genom Jesus, älska och förstå och ursäkta människor.

Därefter ser vi hur Jungfru Maria går till templet för att rena sig: när

endast Gud är renare än henne.
Vilket föredöme för ödmjukhet! Och
vi, som är så fulla av högmod...

Till sist, efter att ha betraktat så
många ödmjuka gärningar, fylls vår
själ av generositet för att ägna oss åt
Guds saker, som Barnet gjorde – då
de hittar honom i templet, efter att
ha letat efter honom i tre dagar –
eftersom detta är den sista
hemlighetens innehåll: Vet ni inte att
jag måste ägna mig åt min
himmelske Faders hus? [15]

Novenan till Marias obefläckade
avlelse är ett tecken på vår kärlek, ett
barns kärlek, till Jungfru Maria. Låt
oss ändå inte glömma att **det som vi
får från Maria är mycket viktigare
än det som vi ger henne. Jungfru
Maria ger i själva verket ett
budskap till var och en av oss (...).**
**Och vad säger hon till oss? Hon
talar med Guds Ord, som blev kött
i hennes sköte. Hennes ”budskap”**

är inget annat än Jesus, som är hela hennes liv. Tack vare honom och genom honom är Maria obefläckad. Eftersom Guds Son blev människa för vår skull, bevarades även hon, hans Moder, från synd för vår skull, för allas skull, som ett förskott av Guds frälsning för varje människa . [16]

Då vi på detta sätt intensivt och personligt ber novenan till Marias obefläckade avlelse, förbereder vi oss mycket väl för julen. Dessutom erbjuder den oss, som erfarenheten visar, ännu ett tillfälle för ett ständigt personligt apostolat. Jungfru Maria drar alltid till sig själarna och leder dem till Jesus. Låt oss bemöda oss om att förena dessa två aspekter, umgänge med vår Fru och apostolisk iver, nu och under hela vårt liv. Låt oss begrunda några utomordentligt kraftfulla ord av vår Fader som utgör en utmaning för vårt dagliga gensvar. Världen är som en stor,

törstig mun. Den törstar efter Kristus, och vi kristna är det vatten som skall stilla deras törst. Den väntar på oss. Var kommer du att vara under morgondagen för att tända denna eld, denna kärlek till Kristus? Hungrar du inte efter proselytism, så är detta ett dåligt tecken. Vi är lera från jorden, men i händerna på den gudomlige Mästaren kommer vi att skänka ljus åt människornas ögon, som är blinda och inte ser sanningens återglans.

[17]

Under den månad som precis gått, har prelaturens arbete etablerats i Sri Lanka. Låt oss tacka Gud mycket för att det heliga Sakramentet kunde stanna i kapellet i det nya centret samma dag som era bröder kom dit. Ännu ett tabernakel i Asiens vidsträckta länder! Till den obefläckade jungfru Maria anförtror jag denna start och den apostoliska utbredelse, som vi med hennes

förbön försöker genomföra på så många platser.

Mina döttrar och söner:
människorna väntar på oss, de väntar på dig. Låt oss leva med iver att varje dag älska offret på Kalvarieberget. Efter de långa månaderna av religiös förföljelse i Spanien, kunde vår Fader den 3 december 1937 för första gången fira den heliga Mässan iklädd full skrud. Jag har hört honom nämna med stor tacksamhet hur prästen i Andorra underlättade detta för honom. Han bad för honom varje dag.

Fortsätt att be för Påven och hans böneämnen, för hans medarbetare i Kyrkans ledning, för de andliga frukterna av hans resa till Afrika nyligen. Glöm inte att förena er med mina böner till Herren, vilka – som jag sagt er så ofta – är många och syftar på att ge Gud all ära.

Med all sin tillgivenhet välsignar er

er Fader

+Javier

Rom den 1 december 2011

[1] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 22/12 2010.

[2] Missale, 1:a söndagen i advent, *Första läsningen (B)* (Jes 63:17-19).

[3] Tidegården, 1:a söndagen i advent. *Ad Nonam* . Kort responsorium.

[4] Missale, 21 december, *Ingångsantifon* (jfr Jes 7:14, 8:10).

[5] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 22/12 2010.

[6] Upp 22:20.

[7] Missale, 4:e söndagen i advent, *Ingångsantifon* (Jes 45:8).

[8] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 25/12 1973.

[9] *Ibid* .

[10] Benedikt XVI, Predikan på julnatten 24/12 2010.

[11] *Ibid*. [12] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 22/12 2010.

[13] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 17/11 1972.

[14] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 9/10 1972.

[15] S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 16/11 1967.

[16] Benedikt XVI, Tal inför en bild av den Obefläckade jungfrun, 8/12 2010.

[17] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 24/10 1942.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-december-2011/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-december-2011/)
(2026-02-21)